

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂATARUL”
VASLUI

CRISTIAN SIMIONESCU

- 85 de ani de la naștere -

Caiet biobibliografic
realizat de Alina Tanasă

Vaslui, 2024

Seria „PERSONALITĂȚI VASLUIENE” - Aniversări; nr. 19

Documentare, culegere computerizată și tehnoredactare:

Tanasă Alina

Lectura: Liliana Moga

Director editorial: Voicu Gelu Bichineț

Editat și tipărit la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu
Spătarul” Vaslui

ARGUMENT

Biobibliografia de față este realizată cu ocazia împlinirii a 85 de ani de la nașterea profesorului, publicistului, poetului Cristian Simionescu, un scriitor ale cărui merite literare au fost confirmate de nume importante din lumea literelor precum Theodor Codreanu, Daniel Corbu, Grigore Grigurcu, Eugen Simion, Lucian Vasiliu ș.a.

Seria „Personalități vasluiene” se îmbogățește cu o nouă lucrare, a nouăsprezecea, care valorifică materialul documentar și informativ din colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui.

Ne propunem să schițăm personalitatea culturală a lui Cristian Simionescu și să (re)dăm glas poeziilor unui autor „cu o înfățișare de lord englez”, „singuraticului cavaler al unui orășel moldav – Bârladul”, celui care „și-a construit o piramidă de cuvinte, în care ni-i dat să descoperim unul dintre cele mai originale și mai spectaculoase universuri lirice ale ultimelor decenii.” (Daniel Corbu)

Biobibliografia *Cristian Simionescu – 85 de ani de la naștere* este structurată astfel: **Repere biografice**, **Bibliografie** (cuprinzând Volume publicate, Prezențe în antologii și dicționare, Referințe critice, Premii literare și Aprecieri critice), **Spicuri lirice**, **Iconografie** (fotografii și volume cuprinse în colecțiile Bibliotecii Județene Vaslui).

**Alina TANASĂ, bibliotecar,
Compartimentul Informare bibliografică**

REPERE BIOGRAFICE

Cristian Simionescu s-a născut pe 21 iulie 1939 în comuna Hlipiceni, județul Botoșani, în familia învățătorilor Ion și Profira Simionescu.

Absolvă școala primară în comuna natală și urmează cursurile Liceului Național din Iași (1950-1955), exceptând ultima clasă pe care o urmează la Liceul „Aurel Vlaicu” din București (1956).

Este licențiat al Facultății de Filologie din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași (1966), susținându-și examenul de stat cu lucrarea *Proza lui Mihai Eminescu*.

În 1967 se stabilește în Bârlad unde lucrează ca profesor în învățământul gimnazial (1967-1982), apoi la Clubul Elevilor „Spiru Haret”, în cadrul căruia inițiază *Cercul de creație literară și presă* (1983-2002). Editează publicația „Revista Cireșarilor”, continuată de „Pagini de jurnal”, unde elevii profesorului Simionescu vor cunoaște debutul publicistic.

În 1970 debutează editorial cu volumul de versuri *Tabu* la Editura Cartea Românească.

Timp de zece ani este interzis de cenzura comunistă.

Anul 1983 marchează intrarea sa în Uniunea Scriitorilor

din România.

Este invitat să facă parte din juriul mai multor concursuri naționale pentru tinerii scriitori: „Tineri condeie” București, „Aurel Dumitrașcu” Piatra Neamț, „Pagini de jurnal” Bârlad.

Colaborează la numeroase publicații: „Adevărul”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Cuvântul liber”, „Dacia literară”, „Flacăra Iașului”, „Gazeta de Est”, „Hyperion-Caiete botoșănene”, „Luceafărul”, „Oferta”, „Părerii tutovene”, „Poesis”, „România literară”, „Vatra”, „Zori noi” ș.a.

În perioada 2004-2008 este membru în consiliul de conducere al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași.

Din 2007 este membru în colegiul de redacție al revistei bârlădene „Baaadul literar”.

Se stinge din viață pe 13 noiembrie 2018 în Bârlad.

Din anul 2022, la Centrul „Mihai Eminescu” din Bârlad funcționează Clubul de poezie „Cristian Simionescu”.

BIBLIOGRAFIE

Volume publicate:

- *Tabu*. Editura Cartea Românească, 1970;
- *Vicleniile oceanului*. Editura Cartea Românească, 1980;
- *Maratonul*. Editura Cartea Românească, 1985;
- *Insula*. Editura Cartea Românească, 1988;
- *Maratonul*. Editura Timpul, 1995;
- *Poezii*. Editura Vitruviu, 1997;
- *Ținutul bufonilor* (Colecția „Dictatură și Scriitură”). Editura Junimea, 2009;
- *Ținutul bufonilor* (Colecția „Opera Omnia”). Editura Tipo Moldova, 2012.

Prezențe în antologii și dicționare:

- *Literatură română contemporană*, Laurențiu Ulici. București, Editura Eminescu, 1995;
- *O mie și una de poezii românești*, Laurențiu Ulici. București, Style, 1997;
- *Poezia română contemporană*, Gheorghe Grigurcu. vol. II. Iași, Editura revistei „Convorbiri literare”, 2000;
- *Poezia română după proletcultism*, Constantin Abăluță. Constanța, Pontica, 2000;
- *Literatura română de azi pe mâine*, Marian Popa. București, Editura Fundației „Lucașfăruș”, 2001;
- *Dicționarul General al Literaturii Române*. Vol. 6. S-T. Coord. Eugen Simion. București, Univers Enciclopedic, 2004, pp. 213, 214;
- *Valori spirituale tutovene*, biobibliografii, Traian Nicola. vol. VI, R-Z. Bârlad, Sfera, 2004, pp. 174-181;
- *Univers cultural și literar vasluian*. Dicționar, Ioan Baban. Iași, PIM, 2008, pp. 378-380;
- *Personalități bărlădene: dicționar*, Oltea Rășcanu Gramaticu. vol. II. L-Z. Iași, PIM, 2012, pp. 280-283;
- *Florilegiu poetic vasluian*, coord. Liliana Moga. Bârlad,

Sfera, 2015, pp. 524-528;

- *Scriitori vasluieni de odinioară și de astăzi.: dicționar biobibliografic*, coordonator Liliana Moga. București, Editura Akakia, 2024, pp. 133-136.

Referințe critice:

- „*Tabu*” de Val. C. Neșțian în „Convorbiri literare”, 1971;
- „Farmecul discret al vetusteții” de Liviu Antonesei în „Cronica”, 1981;
- „Moment poetic” de Lucian Alexiu în „Scrisul bănațean”, 1981;
- „Prezențe lirice” de Mircea Iorgulescu în „România literară”, 1981;
- „Poetul autarhic” de Lucian Vasiliu în „Dialog”, 1981;
- „Numele poetului: Cristian Simionescu” de Cezar Ivănescu în „Luceafărul”, 1984;
- „Poezie și metodă” de Val Condurache în „Convorbiri literare”, 1985;
- „Tehnica umbrelor” de Laurențiu Ulici în „România literară”, 1985;
- „Locuiri poetice” de A.I. Brumaru în „Astra”, 1985;
- „Demnitatea solitudinii” de Valentin Tașcu în „Steaua”, 1986;
- „În noaptea aceasta începe evul baroc” de Cristian Livescu în „Cronica”, 1986;

- „Poeme în limba delfinică” de Eugen Simion în „România literară”, 1988;
- „Insula lui Cristian Simionescu” de Nicolae Prelipceanu în „Viața românească”, 1989;
- „Osmoza limbajelor lirice” de Theodor Codreanu în „Luceafărul”, 1989;
- „*Maratonul*” de Adrian Alui Gheorghe în „Convorbiri literare”, 1996;
- „Talentul, cultura și caracterul locuiesc în același ținut” (interviu cu Cristian Simionescu realizat de Constantin Liviu Rusu) în „Dacia literară”, 1998;
- „Fețele poeziei” de Mircea A. Diaconu în „Iași”, 1999;
- „Bufonul și nebunul” de Gheorghe Grigurcu în „România literară”, 2003;
- „*Ținutul bufonilor*” de Lucia Simona Dinescu în „Observator cultural”, 2003;
- „Nașterea, creșterea și decăderea clipei” de Lucian Alecsa în „Monitorul de Botoșani”, 16 ian. 2009;
- „Laudatio pentru Cristian Simionescu” de Mircea Martin în „Convorbiri Literare”, nr. 3, 2009;

- „Cristian Simionescu, un maratonist în <<penitenciarul>> vanității” de Nicolae Coande în „Cultura”, nr. 215-216, martie 2009;
- „Cristian Simionescu sau peripețiile unui maratonist în noaptea bufonă” de Daniel Corbu în „Dacia literară”, nr. 3, martie 2010;
- „Cristian Simionescu în ținutul bufonilor” de Ion Pop în „Tribuna”, Nr. 232 - 233, 2012;
- „Cristian I. Simionescu” de Ioan Baban în *Ecoul numelor proprii: pagini despre cărți și autori*. Iași.PIM, 2016, pp. 230-234;
- „Clubul de poezie <<Cristian Simionescu>>” de Dorina Stoica în „Milesciana”, nr. 12, 2022, 24, 25;
- <https://www.cristiansimionescu.org/reviews.html>;
- <https://uniuneascrititorilorfilialaiasi.ro/simionescu-cristian/> ș.a.

Premii literare:

- Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul *Maratonul*, București, 1985;
- Premiul de poezie „Galeriile tomitane”, Constanța, 1995;
- Premiul „Serile de poezie” , Vânători, Neamț, 2001;
- Medalia „Teiul de aur” pentru literatură, Ipotești, Botoșani, 2002;
- Premiul „Opera Omnia” la Festivalul „Ronald Gasparic” (româno-canadian), Iași, 2002;
- Premiul pentru poezie al Revistei „Convorbiri literare” Iași, 2003;
- Premiul „Opera Omnia” la Festivalul Internațional „Poesis”, Satu Mare, 2003;
- Premiul Uniunii Scriitorilor din Romania, filiala Iași, pentru *Opera Omnia*, 2007;
- Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu”, Botoșani, în 2008;
- Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu”- Opera Omnia, 2009 ș.a.

Aprecieri critice

„Volumul de față, *Ținutul bufonilor*, este o mostră a puterii de anvergură sugestivă, a tematicilor mari, de esență ideatică și meditativă. Volum al perindărilor de măști și roluri, al spectacolului când grav, când grotesc, când ilar, când ludic, întotdeauna însă cu semnificații profunde, *Ținutul bufonilor* conturează identitatea unui poet reconstituind sensurile ontologice și artistice prin explorarea unui teritoriu imaginar original. Ansamblul poetic este dominat de duritatea amănuntului realist și a exprimării brute. Metaforismul nu are rolul de ornament stilistic și decor retoric, ci este utilizat pentru pătrunderea, prin intermediul învăluirilor, în zona <<esențelor pure>>.”

(„*Ținutul bufonilor*” de Lucia Simona Dinescu în „Observator cultural”, 2003)

„Cu toate că dorește a se plasa în <<ținutul bufonilor>>, avem impresia că, mai curând decât cu bufonul, Cristian Simionescu are tangențe cu <<nebunul>>, ilustrând un comic ce vădește o extravaganță <<firească>>, de-o anvergură superioară, înclinat spre poezie și clarviziune. Defel

întâmplător, discursul d-sale împrumută intonații shakespeareene căci în opera marelui Will <<nebulul>> atinge o performanță nedepășită. Iată câteva considerații în acest context asupra <<nebulului>> din creația lui Shakespeare, datorate lui L. Cazamian: <<...el știe că este realmente un nebun, în timp ce nebunia lui așa-zis înțeleaptă constă în a se crede diferit de ceea ce este. Văzând lucrurile de-a-ndoaselea, ele îi apar adesea sub o lumină mai adevărată... acest punct de vedere central deplasat alterează toate perspectivele, contururile virtuții și viciului își pierd rigoarea, amestecându-se, dând sentimentul unei dezordini în care e implicată o ordine nouă, iar relativitatea imediată este sufletul filosofic al umorului>>. O atare <<ordine nouă>> îl specifică pe poetul nostru care, spre deosebire de bufonul pur, negativist, nihilist prin renghiurile cu iz de ticăloșie pe care le joacă, trebuie să se joace pe sine însuși, adică să impună o variantă a existenței sensibile. În pofida pitorescului <<rabelaisian>>, deschis cu toți porii spre concretețe, poficios de viață, Cristian Simionescu nu și-a abandonat aspirația spre spiritualizare. Tocmai în virtutea unei asemenea aspirații proprii <<nebulului>>, dar improprii bufonului, înțelege a se dezice la un moment dat de ultimul: <<O trupă de bufoni tot timpul se

hârjonește/ în spatele meu, mereu mă-ndeamnă să beau
absintul/ dintr-o sită./ Când mă-ntorc un semn de mulțumire să
le dau,/ Bufonii se evaporă. Himere/ pe care vrei să le îmbraci
cu țoale omenești/ și ele chiar de umbra vocii se dezbracă./ Tot
ce vrei să prinzi, să apuci, se evaporă,/ se spiritualizează>>
(*Vocile himerelor*).”

(„Bufonul și nebunul” de Gheorghe Grigurcu în
„România literară”, nr.40, 2003)

„Cu un destin mai puțin obișnuit, Simionescu oferă cazul
unui excelent poet puțin cunoscut de contemporani, prețuit și
susținut de un cerc relativ restrâns de <<cunoscători>>, în fine,
recunoscut tardiv în dimensiunile aportului său la întregirea
tabloului poeziei românești contemporane. [...] Poetul este un
șaptezecist, însă nu unul inseriabil. O formulare fericită a unui
alt poet, Lucian Vasiliu, exprimă adecvat situația lui
Simionescu: el ar fi <<poetul autarhic>>. Originalitatea îi este
definită, pe de o parte, de nonconformism, iar pe de altă parte,
de <<grandoarea>> proiectului, de <<excesivitatea>> viziunii
și a dicțiunii. Programul său poetic este maximalist, vădește

aspirații către îmbrățișarea atotcuprinzătoare a omenescului, fără a eșua în vreun fastidios <<enciclopedism>> liric. Poezia nu este un joc futil, ci o rostire trăită cu intensitate, el fiind cu adevărat un vates, un poet cu dominantă vizionar-oraculară. Viguros, blazat, parcă vindicativ față de omenirea întregă, de un patetism nesolemn, ușor batjocoritor, adesea sarcastic, pamfletar, eul liric afișează o detașare aparentă față de truculentul <<bâlci al deșertăciunilor>>, pe care îl inspectează cu minuție și îl etalează cu un fel de paradoxală jubilație a constatării degradingoladei și purulenței, detașare ce, în fond, maschează implicarea patetică, dată de generozitatea sufletească și de simțul moral.”

(„Simionescu Cristian” de Eugen Simion în *Dicționarul General al Literaturii Române*. Vol. 6. S-T. București, Univers Enciclopedic, 2004, p. 213)

„Obsesia de <<viitorul prezent>> e motivul central care trece ca un fior prin universul liric al lui Cristian Simionescu. Cât privește <<construcțiile>>, s-a ajuns la ceea ce s-ar putea numi universuri în care obiectele, în diformitatea lor, se suprapun, încălcând legile firești ale naturii. Dar poezia e

tocmai alterarea universurilor cunoscute pentru a învinge spațiul și timpul. [...] În *Maratonul* și *Insula*, Cristian Simionescu se întreabă dacă nu se găsește în ele <<prea multă blasfemie>>, însă destul nihilism, sigur. Dar aceasta e, fără tăgadă, nevoia de a învinge starea care ne impune să trăim sub zodia împotrivirii. Cum nu există perfecțiune la modul absolut, poetul e obsedat de <<versurile prețioase>> care pot deveni <<fleac și demn de milă>>. Grija față de perfecțiune este impusă de teama <<de a nu fi înșelată literatura>>. Poetul Cristian Simionescu este un <<alergător solitar>>, stare impusă și cititorilor săi, și nu una de oarecare dimensiune.”

(„Simionescu, Cristian I.” de Ioan Baban în *Univers cultural și literar vasluian*, Iași, PIM, 2008, p. 379)

„Pentru cititorii avizați de poezie, ca și pentru poeții capabili să-și depășească invidiile și idiosincraziile, Cristian Simionescu a fost și este un nume care contează, o referință incontestabilă, o *prezență*. Nu întâmplător, volumele sale s-au bucurat în genere de atenția criticilor, au fost tratate cu seriozitate și respect. În mai mare măsură decât alte demersuri poetice, oferta sa pare anume concepută spre a fi interpretată;

ea provoacă, invită și obligă la un efort hermeneutic. Și nu doar poemele de ample dimensiuni precum *Maratonul*, dar foarte multe dintre celelalte. Aproape fiecare text al lui are o structură multiplană și dramaturgică. Niciunde nu se rostește și nu se aude o singură voce. Ceea ce poetul vrea să ne spună cere o simultaneitate, o suprapunere de voci și de registre. E un mod curios și spectaculos de a înfrunta – în poezie – limitele înseși ale literaturii ca *artă a succesiunii!* Marile poeme ale lui Cristian Simionescu se cer citite ca niște romane miniaturale cu planuri paralele, caracterizate printr-un plurilingvism ad-hoc, sau ca niște piese de teatru în conflictul resorbit și atenuat în discurs liric; sau ca niște librete de operă reduse la ariile principale.”

(„Laudatio” de Mircea Martin în „Convorbiri literare”, Iași, nr. .3, martie 2009)

„În fond, Cristian Simionescu este autorul unor istorii sufletești bizare cu înfățișare lirică de o construcție solidă, dantescă am spune (*Maratonul* e un singur poem în șapte <<cărți>> și cinci <<coduri>>), care știe să demonstreze de fiecare dată: comicul este fundătura tragicului. De aceea,

asumarea ținutului bufonic înseamnă pentru el asumarea comediei lumii, o comedie consumată în carne, în viscere, în toată materia perisabilă. În poezia sa putem întâlni apocalipsa personală a fiecăruia dintre noi, ființe predispuse neantului și destrămării. Prin urmare, vizionarismul despre care se vorbește în cazul poeziei sale are la bază organizarea unor obsesii insolite, de multe ori ancestrale.”

(„Cristian Simionescu sau peripețiile unui maratonist în noaptea bufonă” de Daniel Corbu „Dacia Literară”, nr. 3, 2010)

„Tipărite la un deceniu distanță față de prima carte, *Vicleniile oceanului* (1980), apoi, mai ales, *Maratonul* (1985) și *Insula* (1988), sub titlul *Maratonul* (1995) și *Ținutul bufonilor* (2002), comportând pe parcurs adaosuri semnificative în sensul structurării unui ambițios ansamblu vizionar, marchează saltul spectacular către un discurs poetic de aspect aluvionar, ramificat, stufos, de o mare densitate ideatică și figurativă, care-l individualizează pregnant pe poet în peisajul literar al acestor ani. Fără să fie cu totul abandonat, poemul scurt, de factura celui anunțat la debut, face loc acestui amplu discurs cumulativ, în care latura sapiențial-aforistică cunoaște

dezvoltări neașteptate, de marcă moralistă, de gust cumva barochizant și manierist, în concordanță cu o viziune a lumii ca teatru, un *theatrum mundi* pe a cărui scenă se succed măști doar în chip relativ individualizate, niște *dramatis personae*, în fond, ce încarnează ipostaze ale omului-spectator, de la cea a Candidului la cea a Bufonului, lăsând loc și unei măști numite Blasfem, alteia care se cheamă Arhitectul, ori înfățișării unei feminități paradoxal debordante și totodată sterile, sub numele Striax. Dinspre baroc și manierism vine și cultivarea unei estetici a contrastelor, a unei *coincidentia oppositorum*, ce relativizează și multiplică unghiurile privirii și ale reflecției, pune în tensiune elementele obligate să se învecineze, fie că ele trimit la date ale realului trăit ori la universuri livresc-simbolice, cu o dexteritate a fanteziei mereu creatoare de surprize, unele atingând cota ingeniozității caracteristice acelei *meraviglia* cerute ca efect de lectură de către manieriști. Se poate înțelege de ce dimensiunea confesivă în sensul strict al cuvântului e ca și absentă din acest teritoriu imaginar mai curând <<dramatic>>, pe o scenă unde fiecare persoană își rostește-scrie - <<tirada>>, cu preluări succesive de roluri conștientizate ca atare, căci referințele culturale, din spațiul literaturii, artelor plastice, muzicii, nu sunt puține și servesc nu

o dată afișării caracterului convențional, de mască textuală și de joc combinatoriu al limbajului.

(„Cristian Simionescu în ținutul bufonilor” de Ion Pop în „Tribuna”, Nr. 232 - 233, 2012)

„*Maratonul* e comparabil cu *La Baaad*, cea mai împlinită carte a lui Cezar Ivănescu, și cu *Levantul* lui Mircea Cărtărescu. Ediția din 1995 este o antologie din *Tabu*, *Vicleniile oceanului*, *Maratonul* și *Insula*, plus 26 de poeme inedite. Autorul reușește să dea unitate tuturor acestora, coagulându-le într-o Carte, într-un univers populat cu o mitologie de apocalipsă, cu întrupări arhetipale, unele noi, pe lângă cele deja cunoscute: Mesagerul, Jaguarul, Swift, Delfinul, Canarul etc. Nu s-ar putea spune deloc că e o poezie la îndemâna oricărui cititor. Poemele se cer recitite căci mirajul expresivității care te cucerește la prima lectură sfârșește, inevitabil, prin a învălui textul/ subtextul într-un mister și mai mare, ca să-l parafrarez pe Lucian Blaga.

Acest ultim *Maraton* îmi consolidează convingerea că poetul a lucrat ani îndelungați, cu mîgală benedictină, o Carte,

ca o cetate ale cărei porți nu se deschid oricui.”

(„Cristian Simionescu (Maratonistul; Singurătatea maratonistului)” de Theodor Codreanu în *Scriitori vasluieni*, București, Editura Tritonic, 2019, p. 130)

„Cristian Simionescu este un reprezentant de seamă al liricii românești contemporane, chiar dacă întreaga lui creație nu se poate încadra într-una din direcțiile în jurul cărora se face atâta risipă de comentarii. Este un poet a cărui viziune este deschisă contemporaneității atât de zbuciumate. Mai curând este un neomodernist trecut prin experiențele lirice de după 1980.”

(„Cristian I. Simionescu” de Ioan Baban în *Ecoul numelor proprii: pagini despre cărți și autori*. Vol. II. Iași, PIM, 2016, pp. 230-235)

SPICUIRI LIRICE

Codul lui Blasfem (fragment)

1. Cu simțirea ta mă hrănesc, din ea rup. Cugetul trage să-și alipească răceala de ale simțirii manevre și curenți arzători. Trupul suferă de aceste atacuri între măsuratele-i hotare: drame nemăsurate. Trupul, copt de suferință, tinde să se evapore: să scape din vasalitate. Retorica a tăiat părțile, nervii, fibrele, dizlocând până și lacrima ca pe un bojoc. Dacă operația retoricii a fost demnă, să ne arate ea cum leagă îndărăt părțile tăiate, ah, prezentare! Deschide tomul la orice filă voiești: măcar o picătură de sânge va umili vanitatea și suficiența ta.

2. Pilotată de trup, mintea ta își bate joc de trup numindu-l carne și slugă a spiritului. E ceva necurat în această obtuzitate. E ceva strâmb în acest sarcasm. Ce-i îndeolaltă e prea îndeolaltă ca să vină bisturiul să taie.

3. Voi dezveli rănile coapte,

acoperite cu vestminte pompoase. Acești domni
au ucis un miel, înăbușindu-l cu mantaua. Pe rând,
cânta câte unul să nu se audă crănțănitul cartilagiilor –
sub cântec, crima își spăla sculele în surdină.

(din volumul *Maratonul*, 1985)

Codul bufonului (fragment)

1. Lovindu-l e de două ori vinovat dacă răspunde
aidoma celui care lovește. Dreptul roman se curbează
cum ranga la focul în spume. Paragrafe, greu de umanizat,
text rece încă lovești în noi!

2. Frate, ai zis de izbăvire și i-ai lăsat scripetii neunși.
Frate, ai zis de aghiazmă și banchetul toxinelor ară
sub perna ta.

Frate, ai zis de preocupiință și ai dat drumul fiarelor
care nu-s de aceeași stirpe să se împerecheze.

Frate, ai zis de cartea legilor și în filele ei ai împachetat
rânza și ouăle dejunului!

3. Frate, din aceeași mamă, alt pater ne este pater!

(din volumul *Maratonul*, 1985)

Papirus VI

Să fii cu ochii în patru:

lutul împrejmuie o fragilitate ce-a fost
duritate (căci Pulberea lucrează într-o Cronologie
ce însuși lui Cronos îi este inaccesibilă).

Câtă mâhnire într-o operă Comică –
fostul răsfăț pizmuiește, poemul nu cruță
pe tatăl său. Nu mai sunt pur (să fi fost vreodată?),
ziua de ieri a devenit antică, antică, antică.
Se năruie de foarte de sus.

Intru iar în poem, nu e bine ce văd și că văd
în organele sale. În craniul poemului sunt acum:
un rug unde trupul este muștrat,
grădini de trandafiri ce-mprejmuie abatoare.

Să cazi, să zbori prin interiorul poemului
nu-i bucurie mai zgârcită și mai costisitoare.
(din volumul *Vicleniile oceanului*, 1980)

Colivierul

A fost cândva un amator de colivii
ce multe colivii avea.

Dacă, dintre voi, careva nu-i
amator de colivii, treaba lui.

A fost cândva un iubitor de canari
ce cu delicatețe îi ospăta.
Cu muzica lor hrănindu-se.
Căci muzica precum carnea gustoasă era.

Deci: un colivier fusese cândva
și când întoarse capul,
el însuși în colivie era.

Deci, dacă tu vrei să fii colivier,
treaba ta.

(din volumul *Vicleniile oceanului*, 1980)

O viețuitoare

Dintre cornoase, mai abitir, tâlcuit-am
broasca țestoasă: viețuitoare și totodată operă de Edil.
A fi găsit piatra filozofală:
țestoasa o poartă în spate; viețuitoare și idee încorporată. Fii
bună și treci prin ochiul filozofului care iluminează
Comédia și sala măștilor! treci și prin fața nătângului,
intră în noaptea pupilelor lui! vămuieste-i culcușul
care n-a cunoscut iubirea (dacă socotim nerozia
lipsa iubirii, tânjirea).
„Iscodește-mă fără să mă spargi! vagabondez prin lume
mai abitir decât alte viețuitoare tocmai ca tu să mă cauți –
privindu-mă – un semn captiv, străin ție.
Port și eu un destin.”
Carcasă, piatră căzută din mantaua de zeu,
pe os e o scriere mai bătrână decât
cea babilonică. Scrisoare trimisă din slavă
de zii exilați. Viețuitoare greoaie!
deasupra ta e piatra de încercare. O porți
fără s-o slovenești. Pedepsă sau har cuvenit?
Să citim savantul tău șest, prilej de voire peste poate.

Mai lesne să reconstitui un papirus distrus
în mare parte, decât acest întreg lăcătuț în taine
închise-n alte taine, straturi. Pe mal, Arhitectul
mâhnit cu-nchipuirea o desface.

Emys orbicularis dispare în casa peștilor: „Iscodește-mă,
nu ai aflat încă totul. Încă te-nșală mândria deșartă.
Iscodește-mă.”)

(din volumul *Vicleniile oceanului*, 1980)

Insulă

Atât de fără griji: orgoliul salivând
a adormit în sfârșit. Hrana ta este raza farului
și nici nu știi. Tatăl meu închis într-o rază
pe care o port într-un buzunar și de atâtea ori
duc mâna să-l deschid și renunț. Trag după mine,
la doi pași în urmă, două ființe transparente,
suspînând.

Sunt naufragiatul și-i aud înfiorarea:

„Îmi este milă de mine și mai mult de tine.”

Un scaun pe care n-a stat nimeni.

(din volumul *Insula*, 1988)

Marele prudent

Fie-ți milă de acele viețuitoare
trecând pe sub laba și bocancul tău,
fie-ți milă,
ele nu știu că vroiești să le calci
în clipele duriții tale neconsolate. Privește
curios neștiința și mărginirea lor
(să n-o numești mizerie a mărginirii!) –
fă să nu prindă de veste că poți să le strivești
cu atâta ușurință.

(din volumul *Insula*, 1988)

Doar botul unui cașalot

Oricum și oricând grijuliu pari a fi
în primejdie chiar când mușchii te catapultează,
ochiul ghepardului te atinge pe umăr dezechilibrându-te
și îți vine să plângi de râsul tău instinctiv –

pari a fi dator și vinovat în fața datornicilor
și vinovaților. Laba unui jaguar îți masează
membrele, flama acidului pâlpâie sub sărutul tău
ca și cum ai fi vândut unui demon
sau unui fir de vânt, ca și cum șansa ta e o aberație
sau o mitocănie, ca și cum ar trebui să-ți lipești
degetele de o plită fierbinte, ca și cum lama unui brici
vibrează lângă venele tale. Mereu tresari ca un ateu
prin fața bisericii, mereu cu rușinea de a zbura
cu o palmă deasupra pământului.

Cât rostirea a câtorva vorbe atât să fie
viața ta? țipătul violent caută mereu o justificare.

Ce ai făcut de ești atât de precipitat în fața
mărunțișurilor?

Doar botul unui cașalot îți șoptește de la mii
de leghe: vin, stai liniștit.

(din volumul *Insula*, 1988)

Nu se poate muri de tot

Arta și bocitoarele încă nu au jeliț îndestul
ființa bușită cu capul pe porțile de foc, arta
încă nu a pătruns pe poarta suferinței decât
ca o vizitatoare.

Of, pater, cad ochii cu tot cu lacrimi,
tu ai rămas un far tăind întunericul.

Cineva îmi scrie pe mână mereu numele
tău. Vei mai muri o dată.

Vei mai muri de atâtea ori.

(din volumul *Insula*, 1988)

ICONOGRAFIE

Alături de soție, 2010

Primind Premiul „Mihai Eminescu”

La Paris, alături de prietenul său, fizicianul Gil Crăescu

CRISTIAN SIMIONESCU - 85 de ani de la naștere

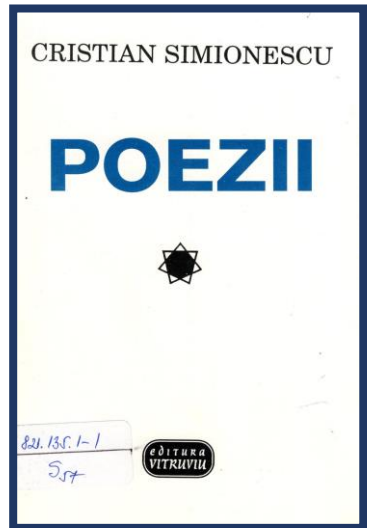
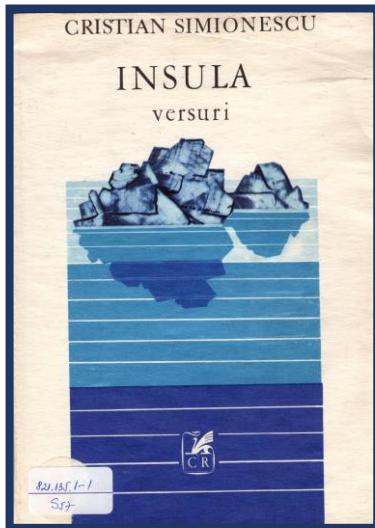
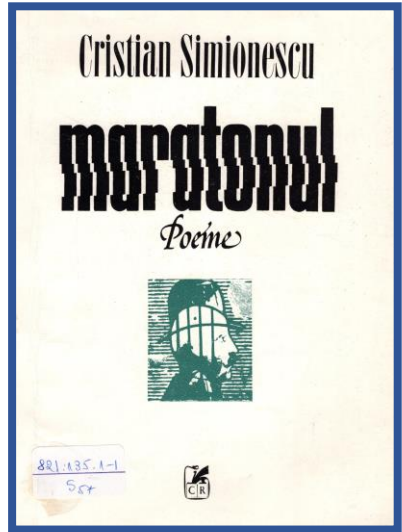
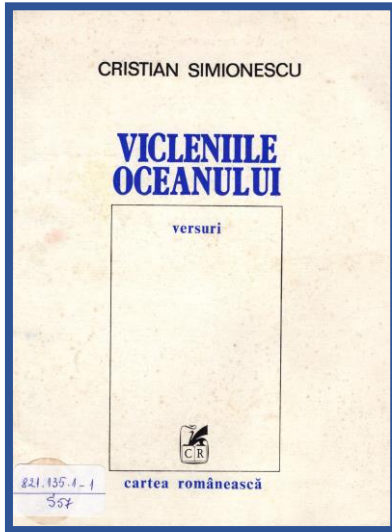

Alături de poetul Cezar Ivănescu

Alături de poetul Vasile Vlad

ÎN COLECȚIILE BIBLIOTECII JUDEȚENE VASLUI

CUPRINS

Argument / 3

Repere biografice / 4

Bibliografie / 6

 Volume publicate / 6

 Prezențe în antologii și dicționare / 7

 Referințe critice / 9

 Premii literare / 12

 Aprecieri critice / 13

Spicuri lirice / 23

Iconografie / 32

În colecțiile Bibliotecii Județene
„Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui / 35